

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ພາກທີ I ບົດບັນຍັດທົ່ວໄປ

ມາດຕາ 1. ໜ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງກຳນົດ ຫລັກການ, ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງ, ການເຄື່ອນໄຫວ, ການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ແນໃສ່ ຂະຫຍາຍອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ; ເອົາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຕິດພັນກັບການກະສິກຳ-ປ່າໄມ້; ຫັນເສດຖະກິດທຳມະຊາດຂອງຊາວກະສິກອນ ໄປສູ່ເສດຖະກິດສິນຄ້າ ເຮັດໃຫ້ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການ ຕິດພັນກັນ ເພື່ອຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 2. ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແມ່ນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ກ່ຽວກັບກິດຈະການໂຮງງານ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງການປ່ຽນແປງ ວັດຖຸດິບ ຫລື ວັດຖຸເຄື່ອງສຳເລັດຮູບຈາກສະພາບເດີມໄປສູ່ຜະລິດຕະພັນໃໝ່ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກ ຫລື ແຮງງານຄົນຢູ່ໃນໂຮງງານ ຫລື ສະຖານທີ່ອອກແຮງງານໃດໜຶ່ງກໍໄດ້ ຊຶ່ງຜະລິດຕະພັນເຫລົ່ານັ້ນສາມາດນຳເອົາໄປຈຳໜ່າຍເປັນສິນຄ້າໄດ້.

ມາດຕາ 3. ການສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ລັດສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໃຫ້ລົງທຶນເຂົ້າໃສ່ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຜະລິດສິນຄ້າໃຊ້ສອຍພາຍໃນປະເທດ, ທົດແທນສິນຄ້ານຳ

ເຂົ້າ ແລະ ຜະລິດສິນຄ້າສິ່ງອອກ ໂດຍນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບພາຍໃນປະເທດ ເປັນຕົ້ນ: ວັດຖຸດິບຈາກກະສິກຳ-ປ່າໄມ້.

ມາດຕາ 4. ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ການດຳເນີນກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງຮັບປະກັນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 5. ການປົກປ້ອງ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ

ລັດປົກປ້ອງ ສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ລົງທຶນ ດ້ານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ບົນພື້ນຖານກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນພາຍໃນ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດຢູ່ ສປປ ລາວ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທຸລະກິດ ແລະ ກົດໝາຍອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງ ສປປ ລາວ.

ມາດຕາ 6. ການຮ່ວມມືສາກົນ

ລັດເປີດກວ້າງ ແລະ ສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ໃນການຮ່ວມມືກັບສາກົນ ເພື່ອຊຸກຍູ້ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ຫັນເປັນທັນສະໄໝເທື່ອລະກ້າວ.

ມາດຕາ 7. ຂອບເຂດການນຳໃຊ້ກົດໝາຍ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນຳໃຊ້ເພື່ອ ຄຸ້ມຄອງ, ກວດກາ ແລະ ສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ.

ພາກທີ II

ກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໝວດທີ 1

ກິດຈະການໂຮງງານ

ມາດຕາ 8. ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ປະກອບດ້ວຍ: ສະຖານທີ່, ອາຄານ ຫລື ພາຫະນະ ທີ່ບັນຈຸເຄື່ອງຈັກ ຊຶ່ງມີກຳລັງແຮງລວມ ຫລື ກຳລັງແຮງທຽບເທົ່າແຕ່ 5 ແຮງມ້າ ຫລື 3,73 ກິໂລວັດ ຂຶ້ນໄປ ຫລື ໃຊ້ຄົນງານແຕ່ 10 ຄົນຂຶ້ນໄປ ເພື່ອດຳເນີນການຜະລິດ, ປະກອບ, ສ້ອມແປງ, ປັບປຸງ, ດັດແປງ, ບັນຈຸ ຫລື ການປຸງແຕ່ງຄືນໃໝ່ ໃນປະເພດໂຮງງານທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນ ມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 9. ປະເພດໂຮງງານ

ປະເພດໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ປະກອບມີຫລາຍ ກຸ່ມໂຮງງານ ຕາມລະດັບຄວາມສຳຄັນດັ່ງນີ້:

1. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ສະບຽງອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ;
2. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ໄມ້ ແລະ ຜະລິດຕະພັນທີ່ເຮັດຈາກໄມ້ ແລະ ຫວາຍ;
3. ໂຮງງານ ຜະລິດ ແຜ່ນແພ, ເສັ້ນດ້າຍ ແລະ ເສັ້ນໃຍ;
4. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ;
5. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເຈ້ຍ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກເຈ້ຍ;
6. ໂຮງງານ ພິມຈຳໜ່າຍ, ອຸປະກອນການສຶກສາ ແລະ ວາລະສານ;
7. ໂຮງງານ ຜະລິດເຄື່ອງຈັກໄຟຟ້າ ແລະ ອຸປະກອນໄຟຟ້າ;
8. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງເຄມີ, ຜະລິດຕະພັນເຄມີ ແລະ ການຜະລິດຢາປົວພະຍາດ;
9. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງຢາງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນປລາສະຕິກ;
10. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງແຜ່ທາດອະໂລຫະ;
11. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ຜະລິດຕະພັນຢາສູບ;
12. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ໜັງ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກໜັງ;
13. ໂຮງງານ ກຸ່ງວັກບຸກຖ່ານຫີນ ແລະ ເຊື້ອໄຟ;
14. ໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງ ໂລຫະຂັ້ນຕົ້ນ
15. ໂຮງງານ ກຸ່ງວັກບຸກຜະລິດຕະພັນໂລຫະຍົກເວັ້ນເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນຮັບໃຊ້;
16. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນຕ່າງໆ;
17. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເຄື່ອງໃຊ້ຫ້ອງການ, ການບັນຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກສະໝອງກິນ;
18. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບ ວິທະຍຸ, ໂທລະທັດ, ເຄື່ອງໃຊ້ໄຟຟ້າ, ເຄື່ອງອຸປະກອນການສື່ສານ ແລະ ເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້;
19. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບອຸປະກອນການແພດ;
20. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບ ພາຫະນະຂົນສົ່ງທາງບົກ;
21. ໂຮງງານ ຜະລິດ ຫລື ປະກອບ ພາຫະນະຂົນສົ່ງອື່ນໆ;
22. ໂຮງງານ ຜະລິດ ເພີນິເຈີ, ເຄື່ອງດົນຕີ, ເຄື່ອງກິລາ, ເຄື່ອງຫລິ້ນ;
23. ໂຮງງານ ກຸ່ງວັກບຸກການປຸງແຕ່ງຄືນໃໝ່.

ມາດຕາ 10. ລະດັບໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ເພື່ອເປັນພື້ນຖານໃນການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ, ປະເພດໂຮງງານທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ຈັດເປັນ 3 ລະດັບ ໂດຍອີງໃສ່ຂະໜາດຂອງກຳລັງແຮງລວມເຄື່ອງຈັກ, ຈຳນວນກຳມະກອນ ແລະ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ດັ່ງນີ້:

ໂຮງງານລະດັບທີ I: ໝາຍເຖິງປະເພດໂຮງງານຂະໜາດໃຫຍ່ ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານ ເກີນກວ່າ 200 ຄົນ ຫຼື ກຳລັງແຮງ ຂອງເຄື່ອງຈັກ ເກີນກວ່າ 200 ແຮງມ້າ ຫຼື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສູງ.

ໂຮງງານລະດັບທີ II: ໝາຍເຖິງປະເພດໂຮງງານຂະໜາດກາງ ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານ ແຕ່ 51 ຫາ 200 ຄົນ ຫຼື ກຳລັງແຮງຂອງເຄື່ອງຈັກແຕ່ 51 ຫາ 200 ແຮງມ້າ ຫຼື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ປານກາງ.

ໂຮງງານລະດັບທີ III: ໝາຍເຖິງປະເພດໂຮງງານຂະໜາດນ້ອຍ ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານ ແຕ່ 10 ຫາ 50 ຄົນ ຫຼື ກຳລັງແຮງຂອງເຄື່ອງຈັກ ແຕ່ 5 ຫາ 50 ແຮງມ້າ ຫຼື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຕໍ່າ.

ລະດັບຂອງໂຮງງານ ອາດຈະເລື່ອນຂຶ້ນ ຫຼື ຫລຸດລົງ ຖ້າມີການປ່ຽນແປງປະເພດກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ບຸ່ງແຕ່ງ ຫຼື ການປ່ຽນແປງທາງດ້ານຈຳນວນແຮງງານ ຫຼື ກຳລັງແຮງຂອງເຄື່ອງຈັກ ຫຼື ການປ່ຽນແປງຂອງຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 11. ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ບຸ່ງແຕ່ງ

ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ຕ້ອງມີໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ບຸ່ງແຕ່ງ ຕາມລະບຽບ ການ ຈາກຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານມີອາຍຸແຕ່ 3 ຫາ 5 ປີ ໂດຍອີງໃສ່ປະເພດ ແລະ ຂະໜາດຂອງໂຮງງານ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້.

**ໝວດທີ 2
ການຄຸ້ມຄອງເຄື່ອງຈັກ.**

ມາດຕາ 12. ການຂັ້ນບັນຊີ ແລະ ການຄິດໄລ່ແຮງມ້າປຽບທຽບເຄື່ອງຈັກ

ເຄື່ອງຈັກ ໝາຍເຖິງພາຫະນະການຜະລິດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຫລາຍກິນ ໄກ ທີ່ນຳໃຊ້ພະລັງງານຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ, ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟ, ອາຍແກັສ, ອາຍນ້ຳ, ພະລັງແສງອາທິດ ຫຼື ພະລັງງານອື່ນ ໆ.

ເຄື່ອງຈັກທີ່ນຳເຂົ້າ, ຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະກຳລັງນຳໃຊ້ ຢູ່ໃນໂຮງງານ ຕ້ອງຂັ້ນບັນຊີຄິດໄລ່ແຮງມ້າປຽບທຽບ ແລະສາມາດຂຶ້ນທະບຽນຢັ້ງຢືນກຳມະສິດ ຈາກຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 13. ການຍົກຍ້າຍເຄື່ອງຈັກ

ການຍົກຍ້າຍເຄື່ອງຈັກຈາກສະຖານທີ່ເດີມ ໄປສະຖານທີ່ອື່ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄຳເຫັນດີຈາກຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ໝວດທີ 3

ເງື່ອນໄຂການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ມາດຕາ 14. ເງື່ອນໄຂການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ໂຮງງານທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນກິດຈະການແລ້ວ ຕ້ອງດຳເນີນການຜະລິດຕາມ ເປົ້າໝາຍ, ຮັບປະກັນຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ, ປະຕິບັດລະບຽບການຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພ, ສຸຂານາໄມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມໂຮງງານ.

ມາດຕາ 15. ການຈົດທະບຽນຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ສາມາດເອົາຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນ ໄປຈົດທະບຽນຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ແລະ ຂອງຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 4

ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງໂຮງງານ ກັບ ແຫລ່ງວັດຖຸດິບ

ມາດຕາ 16. ສາຍພົວພັນລະຫວ່າງໂຮງງານ ກັບ ແຫລ່ງວັດຖຸດິບ

ການຕັ້ງໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງອີງໃສ່ ແຫລ່ງວັດຖຸດິບ ກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ແຮ່ທາດ ພາຍໃນປະເທດເປັນຕົ້ນຕໍ.

ມາດຕາ 17. ນະໂຍບາຍຊຸກຍູ້ການຜະລິດວັດຖຸດິບ

ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ແລະ ຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ຮ່ວມກັນວາງນະໂຍບາຍສິ່ງເສີມ ແລະ ວາງແຜນ ຊຸກຍູ້ ການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ຂອງຄອບຄົວເອກະເທດ, ສະຫະກອນ ຮ່ວມມື ແລະ ພາກສ່ວນເສດຖະກິດອື່ນໆ ເພື່ອສະໜອງວັດຖຸດິບໃຫ້ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ຕ້ອງມີແຜນການປະສານສົມທົບ ແລະ ຊຸກຍູ້ ພາກສ່ວນທີ່ໄດ້ ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ທຳການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດຂັ້ນຕົ້ນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕາມຄວາມຕ້ອງການ.

ໝວດທີ 5
ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ມາດຕາ 18. ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຜັງເມືອງ ແລະ ລະບຽບການທີ່ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ວາງອອກ.

ມາດຕາ 19. ເຂດກຳຈັດສິ່ງເສດເຫຼືອ ຂອງໂຮງງານ

ສິ່ງເສດເຫຼືອທຸກປະເພດ ແລະນ້ຳເປື້ອນຂອງໂຮງງານ ຕ້ອງກຳຈັດ ແລະບຳບັດ ຕາມວິທີ ການ ແລະສະຖານທີ່ ທີ່ກຳນົດໃຫ້ຕາມລະບຽບການ.

ມາດຕາ 20. ມາດຕະການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ

ການຕັ້ງ ແລະ ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕ້ອງຫຼີກລ້ຽງ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ຈາກການສັ່ນຈອນ, ສຽງ, ແສງ, ສີ, ກິ່ນ, ອາຍພິດ, ຝຸ່ນ, ຄວັນ, ຄວາມສັ່ນສະເທືອນ, ອຸນນະພູມ, ຄວາມຊຸ່ມ ແລະ ອື່ນໆ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ລວມທັງການຂົນສົ່ງ, ການເກັບຮັກສາ ແລະ ການນຳໃຊ້ສານເຄມີທີ່ເປັນພິດ ຂອງໂຮງງານ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ລະບຽບການທີ່ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ວາງອອກ.

ໝວດທີ 6

ການຂະຫຍາຍ, ການຍົກຍ້າຍ ແລະ ການໂອນ ກິດຈະການໂຮງງານ

ມາດຕາ 21. ການຂະຫຍາຍ ໂຮງງານ

ການຂະຫຍາຍໂຮງງານ ແມ່ນ ການເພີ່ມຈຳນວນ, ປ່ຽນ ຫຼື ດັດແປງເຄື່ອງຈັກ ຫຼື ການເພີ່ມເນື້ອທີ່ອາຄານໂຮງງານ ຫຼື ທັງສອງຢ່າງພ້ອມກັນ.

ການຂະຫຍາຍໂຮງງານ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໃນສ່ວນທີ່ຂະຫຍາຍຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ. ສຳລັບການປ່ຽນແປງເລັກນ້ອຍ ແມ່ນໃຫ້ແຈ້ງຕໍ່ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ຊາບລ່ວງໜ້າ.

ມາດຕາ 22. ການຍົກຍ້າຍ ໂຮງງານ

ການຍົກຍ້າຍໂຮງງານໄປແຫ່ງອື່ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຜັງເມືອງ ແລະ ລະບຽບການຂອງຂະແໜງການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 23. ການໃຫ້ເຊົ່າ, ການໂອນ ກິດຈະການໂຮງງານ

ກິດຈະການໂຮງງານ ສາມາດໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ໂອນໃຫ້ ບຸກຄົນຫຼືນິຕິບຸກຄົນ ດ້ວຍ ການມອບກຳມະສິດ, ການສືບທອດ, ການຊື້ ຂາຍ ກໍໄດ້.

ຜູ້ໄດ້ຮັບມອບ, ສືບທອດ ຫຼື ຊື້ ກິດຈະການໂຮງງານ ໄດ້ຮັບສິດ ແລະ ພັນທະຕາມກິດ ໝາຍ ສະບັບນີ້ ແລະ ກິດໝາຍອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ໝວດທີ 7

ພື້ນທີ່, ເຂດ, ນິຄົມ ແລະ ສະຖາບັນ ຫຼື ສູນຄົ້ນຄວ້າ

ທົດລອງອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ມາດຕາ 24. ພື້ນທີ່ອຸດສາຫະກຳ

ພື້ນທີ່ອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນເນື້ອທີ່ດິນ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຕັ້ງໂຮງງານ ຊຶ່ງຢູ່ນອກເຂດ ຈັດ ສັນ ຫຼື ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ.

ມາດຕາ 25. ເຂດອຸດສາຫະກຳ

ເຂດອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນເນື້ອທີ່ດິນ ທີ່ລັດສະຫງວນໄວ້ ສຳລັບການຕັ້ງໂຮງງານອຸດສາຫະ ກຳແລະຫັດຖະກຳ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍຜັງເມືອງ.

ມາດຕາ 26. ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ

ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ ແມ່ນເນື້ອທີ່ດິນ ໃນເຂດອຸດສາຫະກຳ ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໂຄງລ່າງພື້ນຖານ ແລ້ວ ເຊັ່ນ: ຖະໜົນ, ໄຟຟ້າ, ນໍ້າປະປາ, ໂທລະຄົມມະນາຄົມ, ອາຄານ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ຈຳເປັນ ສຳລັບກິດຈະການໂຮງງານ ເພື່ອໃຫ້ນັກທຸລະກິດເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານ.

ມາດຕາ 27. ສະຖາບັນ ຫຼື ສູນຄົ້ນຄວ້າ ທົດລອງອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໃນການພັດທະນາ ແລະ ສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງນັ້ນ, ລັດສົ່ງເສີມ ໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ ລົງທຶນສ້າງສະຖາບັນ ຫຼື ສູນຄົ້ນຄວ້າ ທົດລອງ ທາງດ້ານວິຊາການ ເປັນຕົ້ນ ດ້ານວຽກງານການເພີ່ມຜົນຜະລິດ, ການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳສະເພາະ, ການສົ່ງເສີມ ຫັດຖະກຳ, ການສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳແບບຄອບຄົວ, ມາດຕະຖານອຸດສາຫະກຳ, ສິ່ງແວດ ລ້ອມອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການອຸດສາຫະກຳ ອື່ນ ໆ.

ພາກທີ III

ການລົງທຶນ ແລະ ການສົ່ງເສີມ ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ໝວດທີ 1

ການລົງທຶນ

ມາດຕາ 28. ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນໃສ່ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ນັກລົງທຶນ ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ທີ່ນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບພາຍໃນ ເຊັ່ນ: ວັດຖຸດິບຈາກກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ແລະ ແຮ່ທາດ, ເພື່ອປຸງແຕ່ງເປັນສິນຄ້າຮັບໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກ. ສຳລັບວັດຖຸດິບທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດມາຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ໂຮງງານໃນເຂດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນແມ່ນເລັ່ງໃສ່ເພື່ອປຸງແຕ່ງເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກເປັນຈຸດໜັກ.

ມາດຕາ 29. ຮູບການລົງທຶນ

ຮູບການລົງທຶນໃສ່ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ການລົງທຶນຂອງຫົວໜ່ວຍຄອບຄົວ;
2. ການລົງທຶນແບບຮ່ວມມືຂອງປະຊາຊົນ;
3. ລັດວິສາຫະກິດ ລົງທຶນແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ;
4. ລັດວິສາຫະກິດ ລົງທຶນຮ່ວມກັບເອກະຊົນພາຍໃນ ຫລື ຕ່າງປະເທດ;
5. ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນ;
6. ການລົງທຶນຂອງເອກະຊົນພາຍໃນກັບຕ່າງປະເທດ;
7. ການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.

ໝວດທີ 2

ການສົ່ງເສີມ ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ມາດຕາ 30. ເນື້ອໃນການສົ່ງເສີມ

ເພື່ອຮັບປະກັນ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ມີປະສິດທິຜົນສູງນັ້ນ ການສົ່ງເສີມຕ້ອງດຳເນີນຢ່າງຄົບຊຸດ ຄື:

1. ທຶນ ແລະ ກອງທຶນສົ່ງເສີມ;
2. ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ;
3. ວິຊາການ;
4. ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ;

- 5. ການສະໜອງຂໍ້ມູນ ແລະ ຂ່າວສານ;
- 6. ການອຳນວຍຄວາມສະດວກ;
- 7. ການໃຫ້ບຸລິມະສິດ;
- 8. ນະໂຍບາຍ ພາສີແລະອາກອນ;
- 9. ການປົກປ້ອງຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ;
- 10. ການຕະຫລາດ.

ມາດຕາ 31. ທຶນ ແລະ ກອງທຶນສົ່ງເສີມ

ລັດສົ່ງເສີມ ດ້ວຍການສ້າງເງື່ອນໄຂຊຸກຍູ້ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ, ທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆ ປະກອບທຶນ, ສ້າງກອງທຶນ ແລະ ໃຫ້ສິນເຊື້ອ ແກ່ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຈຸດປະສົງລົງທຶນເຂົ້າໃນກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ.

ມາດຕາ 32. ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ ທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະ ເໝາະສົມ ເຂົ້າໃນຂະບວນການຜະລິດອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການຜະລິດມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ຫລືກລ້ຽງ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ ຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ມາດຕາ 33. ວິຊາການ

ເພື່ອໃຫ້ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ດຳເນີນໄປຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ, ລັດ ຊຸກຍູ້ ສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເອົາໃຈໃສ່ ໃນການບຳລຸງຢົກລະດັບ ທາງດ້ານວິຊາການດ້ວຍ ຫລາຍຮູບການ ທັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານວິຊາການ, ນັກບໍລິຫານທຸລະກິດ ແລະ ກຳມະກອນ.

ມາດຕາ 34. ການຝຶກອົບຮົມວິຊາຊີບ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະການຈັດຕັ້ງ ເອົາໃຈໃສ່ຝຶກອົບຮົມປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ກ່ຽວກັບວິຊາຊີບອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ລວມທັງວິທີການເກັບຮັກສາວັດຖຸດິບ, ປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ ແລະອື່ນໆ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າ ແລະສະໜອງວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານ.

ມາດຕາ 35. ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ

ລັດສົ່ງເສີມໃຫ້ບຸກຄົນ ແລະການຈັດຕັ້ງເກັບກຳ ແລະສະໜອງຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ກ່ຽວກັບກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຈາກພາຍໃນ ແລະຕ່າງປະເທດເຊັ່ນ: ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທາງດ້ານ ສິນຄ້າ, ການຕະຫລາດ, ລາຄາ, ເຕັກໂນໂລຊີ, ແຫລ່ງທຶນ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອສ້າງລະບົບຂໍ້ມູນຂ່າວສານຢ່າງກວ້າງຂວາງ.

ມາດຕາ 36. ການອຳນວຍຄວາມສະດວກ

ລັດອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນເຂົ້າໃນອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ເປັນຕົ້ນ: ດ້ານລະບຽບການໃຫ້ມີລັກສະນະຄ່ອງຕົວ ແລະ ກະຕຸກຊຸກຍູ້.

ການອອກໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງສຳເລັດພາຍໃນ 30 ວັນ ນັບແຕ່ມີໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຄົບຖ້ວນ, ຖືກ ຕ້ອງ ແລະໂຮງງານຕ້ອງໄດ້ມາດຕະຖານເຕັກນິກຕາມລະບຽບການ ຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 37. ການໃຫ້ບູລິມະສິດ

ລັດໃຫ້ບູລິມະສິດ ແກ່ການລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຕາມລະດັບຄວາມສຳຄັນ ຂອງປະເພດໂຮງງານທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແລະ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສົ່ງເສີມການລົງທຶນພາຍໃນ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຜະລິດສິນຄ້າສິ່ງອອກ ຫລື ທົດແທນສິນຄ້ານຳເຂົ້າ ທີ່ນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບພາຍໃນ;
2. ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຢູ່ເຂດຈຸດສຸມ, ເຂດຊົນນະບົດ, ເຂດພູດອຍ, ເຂດຫ່າງໄກ ສອກຫລີກ ແລະ ເຂດບູລິມະສິດອື່ນໆທີ່ລັດຖະບານກຳນົດໄວ້;
3. ລົງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ ນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີທີ່ກ້າວໜ້າ ຊຶ່ງມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການພັດທະນາ ເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງຊາດ.

ມາດຕາ 38. ນະໂຍບາຍ ພາສີແລະອາກອນ

ລັດວາງນະໂຍບາຍ ພາສີແລະອາກອນ ທີ່ມີລັກສະນະ ກະຕຸກຊຸກຍູ້ ກິດຈະການອຸດສາຫະ ກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ເປັນຕົ້ນກິດຈະການທີ່ໄດ້ຮັບບູລິມະສິດຈາກລັດຖະບານ.

ການນຳເຂົ້າເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນ ສຳລັບການຕັ້ງ ແລະ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ, ການຈຳລະຈອນຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ສິ່ງ ອອກ ຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນອັດຕາ ພາສີແລະ ອາກອນ.

ມາດຕາ 39. ການປົກປ້ອງຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ

ລັດເອົາໃຈໃສ່ປົກປ້ອງ ຜະລິດຕະພັນພາຍໃນປະເທດໃນໄລຍະເວລາໃດໜຶ່ງ ດ້ວຍການນຳ ໃຊ້ມາດຕະການຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ສິນເຊື້ອ, ພາສີ, ອາກອນ, ການຄວບຄຸມການນຳເຂົ້າສິນຄ້າຊະນິດ ດຽວກັນ ທີ່ສາມາດຜະລິດໄດ້ພາຍໃນປະເທດ.

ມາດຕາ 40. ການຕະຫລາດ

ລັດຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມ ໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ຊອກຕະຫລາດພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງ ປະເທດ ໃຫ້ແກ່ການຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ດ້ວຍຮູບການ ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ໂຄສະນາ, ເປີດງານວາງສະແດງສິນຄ້າ, ເປີດກວ້າງການພົວພັນການຄ້າສາກົນ, ພັດ

ທະນາຜະລິດຕະພັນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຕະຫລາດ, ປຸກລະດົມປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃຫ້ຊົມໃຊ້ຜະລິດຕະພັນ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ອື່ນໆ.

ພາກທີ IV
ສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ
ອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ

ມາດຕາ 41. ສິດ ຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ມີສິດດັ່ງນີ້ :

1. ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຕາມກົດໝາຍ;
2. ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມຂອບເຂດທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
3. ເປັນເຈົ້າກຳມະສິດຂອງກິດຈະການໂຮງງານ ແລະ ໝາກຜົນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກການດຳເນີນກິດຈະການດັ່ງກ່າວ;
4. ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ, ການຊ່ວຍເຫລືອ, ແນະນຳຈາກລັດ ແລະພາກສ່ວນອື່ນໆ ທາງດ້ານວິຊາການ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ;
5. ມີສິດຂໍຕໍ່ອາຍຸໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມລະບຽບການ;
6. ກໍ່ສ້າງສິ່ງປຸກສ້າງ ແລະ ຕິດຕັ້ງເຄື່ອງຈັກ, ອຸປະກອນຕ່າງໆ ໃຫ້ແກ່ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
7. ໃຫ້ເຊົ່າ, ໂອນ, ມອບ, ສືບທອດ, ຊື້ຂາຍ ກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມລະບຽບການ.

ມາດຕາ 42. ພັນທະ ຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ມີພັນທະດັ່ງນີ້ :

1. ປະຕິບັດຕາມແຜນການ ແລະ ບົດວິພາກເສດຖະກິດເຕັກນິກກ່ຽວກັບການຕັ້ງ ແລະ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ;
2. ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມຕາມລະບຽບການທີ່ກຳນົດໄວ້;
3. ຖືປັນຊີວິສາຫະກິດຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການ;
4. ປະຕິບັດພັນທະ ພາສີແລະອາກອນ, ພັນທະດ້ານແຮງງານ ແລະ ອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານໃຫ້ຖືກຕ້ອງ, ຄົບຖ້ວນ ແລະ ທັນຕາມກຳນົດເວລາ;
5. ລາຍງານຜົນຂອງການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານຕາມກຳນົດເວລາ;
6. ຝຶກອົບຮົມ ແລະ ກໍ່ສ້າງພະນັກງານວິຊາສະເພາະໃຫ້ແກ່ຄົນລາວ ລວມທັງຮັບປະກັນການເບີກຈ່າຍເງິນເດືອນ, ສະຫວັດດີການ, ສຸຂະພາບ ແລະຄວາມປອດໄພຂອງຄົນງານ;
7. ເອົາໃຈໃສ່ນຳໃຊ້ແຮງງານຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ ບ່ອນໂຮງງານຕັ້ງຢູ່ ຫລື ທ້ອງຖິ່ນອື່ນ ຖ້າມີຄວາມຈຳເປັນ;

8. ພົວພັນກັບອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ບ່ອນທີ່ຕົນເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອ ແລະຄວາມສະດວກອື່ນໆ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ, ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມຂອງທ້ອງຖິ່ນ ພ້ອມທັງປົກປັກຮັກສາຄວາມສະຫງົບ ແລະຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ;
9. ຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ແລະນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ດ້ວຍການຜູກພັນສອງສິ້ນຫລືດ້ວຍຮູບການອື່ນ ແລະວາງແຜນຍຸດທະສາດການຕະຫລາດ ເພື່ອຮອງຮັບການຈໍລະຈອນຜະລິດຕະພັນໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຕົວ ທັງຮັບປະກັນການຜະລິດສຳເປັດກວ້າງ;
10. ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ໄດ້ເຄື່ອນໄຫວປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້ໃຫ້ໂຮງງານດຳເນີນກິດຈະການຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ.

ພາກທີ V

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາ

ໝວດທີ 1

ອົງການຄຸ້ມຄອງ

ມາດຕາ 43. ອົງການຄຸ້ມຄອງ

ອົງການຄຸ້ມຄອງ ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ປະກອບດ້ວຍ:

1. ຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ;
2. ບັນດາຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
3. ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ.

ມາດຕາ 44. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ

ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ເປັນເສນາທິການໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ດັ່ງນີ້:

1. ຮ່າງ ແລະ ຜັນຂະຫຍາຍແຜນຍຸດທະສາດ ກ່ຽວກັບອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງໃຫ້ກາຍເປັນແຜນການ, ໂຄງການລະອຽດ ແລະ ລະບຽບການ;
2. ສຳຫລວດເກັບກຳຂໍ້ມູນ ສະຖິຕິ ກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂ, ທ່າແຮງຂອງແຕ່ລະເຂດ ເພື່ອສົ່ງເສີມ, ພັດທະນາກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ໂດຍເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ບັນດາຕົວແບບ ໂດຍປະສານສົມທົບກັບພາກສ່ວນອື່ນໆ ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ;
3. ສົມທົບກັບຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການສ້າງ, ບຳລຸງ ແລະ ຍົກລະດັບວິຊາການໃຫ້ແກ່ພະນັກງານ ແລະ ກຳມະກອນ;
4. ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ມີຄຳເຫັນດ້ານວິຊາການ ກ່ຽວກັບການຂໍອະນຸຍາດລົງທຶນໃສ່ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ;

- 5. ອອກໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ທຸກປະເພດ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 9 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້;
- 6. ສ້າງແຜນແມ່ບົດ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ;
- 7. ພົວພັນຮ່ວມມືກັບສາກົນ ເພື່ອພັດທະນາແລະສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ.

ມາດຕາ 45. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ

ພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະເຂດພິເສດ ມີສິດ ແລະໜ້າທີ່ໃນການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ບົນພື້ນຖານການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະຕາມການມອບໝາຍຂອງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ.

ມາດຕາ 46. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຂອງຫ້ອງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳເມືອງ

ຫ້ອງການອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳເມືອງ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ໃນການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງບົນພື້ນຖານການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕາມການມອບໝາຍຂອງພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ ແຂວງ, ກຳແພງນະຄອນ ແລະ ເຂດພິເສດ.

ມາດຕາ 47. ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ

ອຳນາດການປົກຄອງບ້ານ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ປະສານສົມທົບກັບໂຮງງານກ່ຽວກັບການປົກປັກຮັກສາ ຄວາມປອດໄພ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍຂອງສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມໃນຂອບເຂດຂອງບ້ານຮັບຜິດຊອບ, ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ໃນການເຄື່ອນໄຫວງານທີ່ພົວພັນເຖິງກິດຈະການຂອງໂຮງງານ.

**ໝວດທີ 2
ອົງການກວດກາ**

ມາດຕາ 48. ອົງການກວດກາ

ອົງການທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 43 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ນອກຈາກເປັນອົງການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການໂຮງງານແລ້ວ ຍັງເປັນອົງການກວດກາກິດຈະການໂຮງງານອີກດ້ວຍ. ໃນກໍລະນີທີ່ມີບັນຫາພົວພັນກັບຂະແໜງການອື່ນ ໃຫ້ມີຜູ້ຕາງໜ້າ ຈາກຂະແໜງການນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມ ໃນການກວດກາດັ່ງກ່າວ.

ມາດຕາ 49. ການກວດກາ

ການກວດກາກິດຈະການໂຮງງານ ແມ່ນການກວດກາ ນັບແຕ່ການຕັ້ງໂຮງງານ ຈົນຮອດ ການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ເພື່ອແນໃສ່ຮັບປະກັນຄວາມຖືກຕ້ອງຕາມມາດຕະຖານເຕັກ ນິກຂອງອາຄານ, ເຄື່ອງຈັກ ແລະອຸປະກອນການຜະລິດ, ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນ, ຄວາມປອດ ໄພ, ການນຳໃຊ້ແຮງງານ, ການປະຕິບັດສິດ ແລະພັນທະ, ສຸຂານາໄມ ແລະຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດ ລ້ອມ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີການກວດກາ ຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງການອື່ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 50. ຮູບການກວດກາ

ການກວດກາກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ດຳເນີນດ້ວຍ ຮູບການ ດັ່ງນີ້:

1. ກວດກາ ຕາມລະບົບປົກກະຕິ;
2. ກວດກາ ໂດຍມີການແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜັງ;
3. ກວດກາ ແບບກະທັນຫັນ.

ພາກທີ VI

**ການແກ້ໄຂ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງ, ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ
ແລະ ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ**

ມາດຕາ 51. ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ໃນການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳແລະຫັດຖະກຳ ປຸງແຕ່ງ ຫາກມີຂໍ້ຂັດ ແຍ່ງພາຍໃນໂຮງງານ ຫລືລະຫວ່າງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ ຫລືກັບ ພາກສ່ວນອື່ນໆ, ໃຫ້ທຸກໆຝ່າຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍການປຶກສາ ຫາລື, ການປະນີປະນອມກັນ, ຫລືແກ້ໄຂຕາມວິທີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍານັ້ນກ່ອນ. ຖ້າຫາກບໍ່ສາ ມາດແກ້ໄຂໄດ້ ແຕ່ລະຝ່າຍມີສິດສະເໜີຕ້ອງການທີ່ມີສິດອຳນາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເພື່ອພິຈາລະນາ ແກ້ ໄຂ ຂໍ້ຂັດແຍ່ງນັ້ນ.

ມາດຕາ 52. ນະໂຍບາຍຕໍ່ຜູ້ມີຜົນງານ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນ ໃນການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຈະໄດ້ ຮັບການປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ແລະ ຍ້ອງຍໍ ຕາມຄວາມເໝາະສົມ.

ມາດຕາ 53. ມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ລະເມີດ

ບຸກຄົນ ຫລືການຈັດຕັ້ງ ທີ່ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກກ່າວເຕືອນ, ສຶກສາອົບຮົມ, ໄຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍ, ປັບໃໝ ຫລື ລົງໂທດທາງອາຍາ ຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ.

ມາດຕາ 54. ມາດຕະການ ກ່າວເຕືອນແລະສຶກສາອົບຮົມ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ທີ່ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໃນສະຖານເບົາ ເຊັ່ນ: ບໍ່ສະແດງໃບອະນຸຍາດໄວ້ບ່ອນທີ່ເປີດເຜີຍ, ບໍ່ປະຕິບັດພັນທະຂອງຜູ້ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 42 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະຖືກກ່າວເຕືອນ ຫລື ສຶກສາອົບຮົມ.

ມາດຕາ 55. ມາດຕະການໃຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍ

ບຸກຄົນ ຫລືການຈັດຕັ້ງ ທີ່ເຄື່ອນໄຫວກິດຈະການໂຮງງານ ຫາກໄດ້ສ້າງຄວາມເສັຍຫາຍຕໍ່ຜູ້ອອກແຮງງານ, ຕໍ່ພາຍໃນໂຮງງານ ຫລືຕໍ່ພາຍນອກໂຮງງານ ຕ້ອງໃຊ້ແທນຄ່າເສັຍຫາຍນັ້ນ.

ມາດຕາ 56. ມາດຕະການປັບໃໝ

ບຸກຄົນ ຫລື ການຈັດຕັ້ງ ຈະຖືກປັບໃໝ ຖ້າຫາກໄດ້ລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໃນກໍລະນີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ລະເມີດມາດຕາ 42 ຂໍ້ 1, 2, 3 ແລະ ຂໍ້ 4 ເທິງນີ້ ເປັນຄັ້ງທຳອິດ;
2. ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
3. ຂະຫຍາຍໂຮງງານ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
4. ປ່ຽນ ຫລື ດັດແປງເຄື່ອງຈັກ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
5. ຍົກຍ້າຍເຄື່ອງຈັກໃນໂຮງງານ ໄປສະຖານທີ່ອື່ນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
6. ບໍ່ປ່ຽນໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານໃນເມື່ອມີການປ່ຽນແປງຖານະທາງດ້ານກົດໝາຍ;
7. ບໍ່ລາຍງານຕໍ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງຂະແໜງອຸດສາຫະກຳ ແລະຫັດຖະກຳ ໃນເມື່ອມີອຸປະຕິເຫດເກີດຂຶ້ນໃນໂຮງງານ;
8. ຢຸດເຊົາກິດຈະການໂຮງງານ ເກີນກວ່າ 1 ປີ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ;
9. ບໍ່ສະໜອງຕົວຢ່າງຜະລິດຕະພັນໂຮງງານ ຫລືສຳເນົາເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນເມື່ອມີການສົງໄສກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພຂອງໂຮງງານ ຫລືຜະລິດຕະພັນຂອງໂຮງງານ;
10. ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃຫ້ປ່ຽນແປງ ຫລື ປັບປຸງອາຄານໂຮງງານ, ເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອື່ນໆ ທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດສິ່ງລົບກວນ ຫລືອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນຂອງຜູ້ອື່ນ;
11. ຕັດກົວ ທີ່ໜີບໃສ່ເຄື່ອງຈັກ ທີ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ໜີບໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແລ່ນເຄື່ອງຈັກ ຊຶ່ງຈະເປັນອັນຕະລາຍ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນຂໍ້ 10 ຂອງມາດຕານີ້.

ມາດຕາ 57. ມາດຕະການທາງອາຍາ

ໃນກໍລະນີທີ່ການລະເມີດກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຫາກເປັນການກະທຳຜິດທາງອາຍາ ເຊັ່ນ: ປອມແປງໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຫລືເອກະສານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ບໍ່ປະຕິບັດມາດ

ຕະການທີ່ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພໂຮງງານ ຊຶ່ງພາໃຫ້ຄົນເສຍຊີວິດ, ເສຍສຸຂະພາບ ຈະຖືກລົງ
ໂທດຕາມກົດໝາຍອາຍາ.

ມາດຕາ 58. ມາດຕະການໂທດເພີ່ມ

ນອກຈາກໂທດທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 56 ແລະ 57 ເທິງນີ້ແລ້ວ ຜູ້ລະເມີດອາດຈະຖືກ
ປະຕິບັດມາດຕະການໂທດເພີ່ມອີກ ເຊັ່ນ: ໂຈະການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ຫລື ຖອນໃບອະ
ນຸຍາດ.

ພາກທີ VII

ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 59. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ມອບໃຫ້ ລັດຖະບານແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ເປັນຜູ້ຈັດຕັ້ງ
ປະຕິບັດ ກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 60. ຜົນສັກສິດ

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດພາຍຫລັງເກົ້າສິບວັນ ນັບແຕ່ມີປະທານປະເທດ ແຫ່ງສາ
ທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ໄດ້ອອກລັດຖະດຳລັດປະກາດໃຊ້ເປັນຕົ້ນໄປ.
ຂໍ້ກຳນົດ, ບົດບັນຍັດໃດ ທີ່ຂັດກັບກົດໝາຍສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 3 ເມສາ 1999

ປະທານສະພາແຫ່ງຊາດ